

ПЛЪВЕНСКИ ГЛАСЪ

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

В. „Плъвенски Гласъ“ ще излиза всѣка Недѣля. Абонаментъ за година 8 лева, за половина 4 лева, За въ странство 10 лева. Правителствени и частни обявления на всѣка дума по 3 ст. за едно обнародване. На първа страница на дума по 10 ст. Пари за публикуване обявления и други се прѣдватъ въ Печатницата на Бр. Ст. Вояжикови, а абонамента въ редакцията. Писма, дописки, книги, вѣстници и пр., се испращатъ до администрацията на вѣстника въ г. Плъвенъ. Писма и дописки неосвободени не се приематъ. Ръкописи се връщатъ, ако бѣдѣтъ платени. Обявленията на г. Приставитѣ по 2 ст. на дума. Абонамента се плаща на Администратора на П. Дуневъ. — Единъ брой 20 ст.

СКРЪБНО ИЗВЪСТИЕ

Съ сѣкрушено сѣрдце, извѣстяваме на всички роднини, приятели и познайници, че въ разстояние на 11 дена станахъ жертва на неумолимата сѣдба:

Баба **Зюмбилъ** слѣдъ 17 дневно болѣдуване на 54 год. прѣдаде Богу духъ на 6-й того.

Челибонъ слѣдъ 21 дневно болѣдуване на 50 год. прѣдаде Богу духъ на 14-й того и

Накумъ Мишонови (Папазови) слѣдъ 1 мѣс. болѣдуване на 36 год. и тримата братия най видни членове отъ нашето семейство, а послѣдния се помина въ г. Букурещъ, далечъ отъ роднинитѣ и приятелитѣ си.

Вѣчна Ви память мили роднини!

Отъ Семейството.

За въ бѣдѣще ще даваме гласностъ за всички, както прѣводни, тѣй и оригинални литературни произведения, които се появѣтъ на езика ни. Извѣстията, безплатно ще слѣдватъ въ 3 броя подъ рубриката „Нови книги и списания“. Умоляватъ се всички автори, прѣводачи и издатели, да испращатъ по 1-2 екземпляра отъ изданията, прѣводитѣ и съчиненията си.

ПОКАНА

Поканваме всичкитѣ Г. г. учители и учителки отъ Плъвенския учебенъ окръгъ да бѣдѣтъ тѣй добри и най късно до 15 Май ни испратѣтъ подробно описание на селата, въ които учителствуватъ. Описанието да бѣде пълно въ етнографическо, географическо, историческо и статистическо отношение. При описание нравитѣ и обичаитѣ да се спомене по възможностъ, въ кои още села ги има. Така сбрани, описанията ще се отпечататъ въ една отдѣлна книга, която ще се даде *премия* на абонатитѣ на вѣстника ни за тая година. На учителитѣ и учителкитѣ, които испратѣтъ описанията, ще бѣде спазено авторното право.

Явна благодарностъ.

Настоятелството на Плъвенското Гимнастическо Дружество „Юнакъ“, изказва най голѣмата си благодарностъ Г-ну А. Мацаку, капелмейстръ при тукашния 4-ий пѣх. Плъв. на Н. Ц. В. Пр. Кн. Тър. полкъ, за дѣто благоволи да вземе най живо участие въ вечеринката, дадена на 7 т. м. за въ полза на избѣгалитѣ изъ турско македонски българи.

гр. Плъвенъ 16-ий Февриари 1898 г.

Прѣдсѣдатель: **Н. Тодоровъ**

Секретаръ: **К. Партегиевъ.**

ТЕЛЕГРАММИ

Висна 14. По случай годишнината отъ рождението на князьтъ, той получи много поздравителни телеграми отъ България и поздравления отъ тукъ.

На благодарствения молебень тукъ въ руската капела присѣствувахъ руския Посланикъ, нѣкои членове отъ посолството, Българския Дипломатически агентъ и Г-жа Сърмаджиева, персонала на агентството, много членове отъ Българската колония. Здравословното положение на княгиня Клементина е удовлетворително.

Атина с. д. Около 5 часа, когато кралятъ се връщаше отъ расхода въ Ландо заедно съ княгиня Мария Филерска два души скрити въ единъ трапъ до пътѣтъ изгърмаха съ пушки отъ системата „Гра“

на срѣща колата на краля. Единия само вистрелъ сполучи да удари въ ржката пикера на краля.

Седемъ вистрела още изгърмахъ отдирѣ нѣ безъ сполука. Краля и княгинята стигнахъ въ Двореца спасени. Извѣстието направи грамадно впечатление, краля заявя, че може да познае лесно единъ отъ убийцитѣ който билъ облѣченъ въ сѣви дрѣхи. Убийцитѣ избѣгали.

Българъ с. д. Първия адютантъ на краля прѣдстави поздравленията му на Българския Дипломатически агентъ по случай рождениа день на князьтъ.

Министръ Президентъ В. Георгиевичъ, придруженъ отъ първия си секретаръ Генералъ Джая, поздравя въ името на сръбското правителство.

Цетина 14 с. д. По случай рождениа день на Българския князь въ катедралата се отслужи благодарственъ молебень. Присѣствувахъ Българския агентъ Министритѣ и персонала на Министерството на Външнитѣ дѣла, прѣдставителитѣ на Русия и на Гърция, членоветѣ на Държавния Сѣвътъ. Военна музика свирѣше прѣдъ Българското агенство въ време приемѣтъ на поздравленията.

Атина с. д. Покушението е било отправено противъ краля, нѣ който не е билъ раненъ.

Паризъ с. д. Бюджетната комисиия изслуша прѣдложението за иностранци въ фондове, които ще трѣбва за напрѣдъ да бѣдатъ обременени съ единъ франкъ вмѣсто съ 50 сантима. Става дуелъ между Друмонъ и Жоржъ Клемансо, вслѣдствие една полемика по процеса на Зола. Шесть куршуза се развѣиха безъ резултатъ.

Мадридъ с. д. Регентъта подписа указъ за разтурването на камарата.

„Балканикъ“.

Плъвенъ, 22 Февруарий 1898 год.

Ако има дати съ сѣдбоносно значение за Българския народъ и за националността ни то и датата 19 Февруарий, безъ съмнение, е една отъ тия заблѣжителни дати, защото съ нея се тури край на петвѣковното робство на българския народъ, който слѣдъ 19 Февруарий се повика къмъ самостоятелно самоуправление и му се даде всѣка възможностъ за по-нататъшно развитие и напрѣданне. Въ този день се подписа опова съглашение, което обемаше въ себе си всички ония страни, населени съ българи, които днесъ съставляватъ нашата народна мечта и се създаваше едно българско княжество съ население отъ пет милиона и което съглашение по-послѣ въ Берлинъ биде немилостиво потъпкано отъ враговетѣ на славянството — немцитѣ и англичанитѣ. Не подлежи на съмнѣние, че Русия безъ всѣкакви користололюбиви цѣли прѣдприе войната за нашето освобождение, макаръ нѣкои и да ѝ прѣписватъ користололюбиви цѣли, защото, ако Русия имаше охота да увеличава границитѣ на своята държава, тя можаше да направи това другадѣ. Нѣ неупоримъ фактъ е, че Русия всѣкога съ зорко око е слѣдила за участъта на българитѣ, когато надъ главитѣ ни висѣше турския ятаганъ когато имота и живота на единъ рай не се считахъ за нищо и само когато звѣрствата и вандализма на турцитѣ надъ беззащитнитѣ рай надминахъ всѣка граница и когато корреспондентитѣ на английскитѣ вѣстници описвахъ жестокоститѣ на турцитѣ, Русия, а не Австрия, издигна своя гласъ въ полза на угнетяемитѣ и даде ултиматумъ на Турция. Нейнитѣ войски навлѣзохъ въ прѣдѣлитѣ на турската територия да си проливатъ кръвта за своитѣ брата тогава, когато австрийскитѣ — на готово окопиряхъ Босна и Херцеговина, които области само замѣнихъ турското иго съ онова на австрийцитѣ. Тука ясно испъкватъ на лице завоевателнитѣ цѣли на Австрия, която безъ да пролѣе кръвта нито на единъ свой войникъ, завзе двѣ области, когато Русия пролѣе кръвта на стотине хиляди свои синове и сама подписа едно съглашение, съ което се учреж-

даваше едно самостоятелно българско княжество, границитѣ на което стигахъ на югъ до Бѣлото море и Солунъ, а на западъ задъ рѣката Вардаръ. Въ този договоръ Русия не прѣдвиди за себѣ си такива облаги, каквито обсеби за себѣ си Австрия, а това явно доказва нейнитѣ челолюбивитѣ намѣрения за благого на Българския народъ. А слѣдъ тия жертви, които Русия принесе за нашето политическо въскресяване слѣдъ петвѣковното ни робование, има ли се поне най-малкото основание да се твърди, че тя при освобождението ни се е ръководила отъ завоевателни цѣли? Да се твърди това, ще бѣде непросително и голѣма нелѣпостъ, защото фактитѣ сж на лице и потвърждаватъ самата истина. Ако Австрия се въодушевляваше отъ благи намѣрения спрямо живущитѣ на балканитъ народи, защо тя не прѣдприе тази война за нашето освобождение и слѣдъ свършването на войната да начѣртае тѣзи граници на нашата държава, които Русия начѣрта на Сан-Стефанския договоръ? Защо най-послѣ Австрия не даде самостоятелно управление на Босна и Херцеговина, които цѣли двадесетъ години пшкватъ подъ гнета на Австрийцитѣ и за завладѣването на които не жертвува живота нито на единъ свой войникъ? Ето защо българскитѣ народъ въвѣкота е билъ признателенъ къмъ своята освободителка и ще бѣде винаги, защото нашето освобождение трѣбваше, освѣнъ съ кръвта на българитѣ, да се искупи и съ кръвта на храбритѣ руски синове. А тази своя признателностъ къмъ нашата освободителка ний искаваме, като тържествуваме такива дати, въ които Русия, слѣдъ като прослави своето оржие, дарува ни свободата, съ която днесъ се наслаждаваме. Една отъ тѣзи дати е и 19 Февруарий, день, въ който се подписа прѣди двадесетъ години учредяването на Българското княжество, съ граници, които днесъ и за въ бѣдѣще ще съставляватъ нашия народенъ идеалъ, за осществлението на когото ще трѣбба да се стрѣмимъ. Ако по-послѣ това съглашение биде унищожено и българитѣ распокъсани на части, това се дължи на кръвнитѣ врагове на славянството. Русия на Берлинския конгресъ не можеше да влѣзе въ война съ другитѣ държави, защото нейнитѣ сили въ войната съ Турция бѣхъ истощени, а пѣкъ флотата на Англия стоеше готова въ Дарданелитѣ за всѣка случайностъ. Русия волею и неволею бѣше длъжна да се подчини на рѣшението на другитѣ сили. Това распокъсване се дължи най-много на Нѣмцитѣ, а послѣ на англичанитѣ, които сж били щедри къмъ послабитѣ само на думи, нѣ не и на дѣла. Никакви изопачавания на фактитѣ не сж и не щж бѣдѣтъ въ положение да поколебажтъ тази вѣра на нашия народъ въ искренностита и челолюбивитѣ намѣрения на Русия спрямо насъ, защото тя е доказала това на цѣль свѣтъ съ рѣдъ дѣла, значение то на които никой не ще бѣде въ положение да отрече, а така сжщо и да прѣначи тѣхната челолюбива цѣль.

МЪСТНИ НОВИНИ

„Отзивъ“ въ № 346 ни запитва съ Рус. Тър. Курриеръ, да сме явили за кой столиченъ вѣстникъ се отнасяло антрефилето, заето отъ нашия вѣстникъ въ Р. Т. К., който го е озаглавилъ *Шантажъ*. Ако в. *Отзивъ* бѣше опълномощенъ отъ всичкитѣ софийски вѣстници, се голѣмо удоволствие щѣхме да му удовлетворимъ горѣщото желание, нѣ защото нѣма още такава за сега замълчаваме. Ето кое ни кара

сега да кажем, защо толкова интересува Отзивъ антресилето ни за Плъвенското развалено вино и за онова *буренце*, което се спомънува въ него. Адажеба не можеме ли каза послоничката: „гузень не гоненъ бѣга“? Ако в. Отзивъ ни обади, кой му е съобщилъ, че виното отъ Плъв. изба е развалено, ще кажем, кому е дадено едно буренце винце отъ единъ соф. винарь. Мислиме, трѣбва да се сѣща рекламатора до когото се отнася писаното, та нѣма нужда да му казваме името.

Помолени сме отъ Г. Ив. Ив. Доковъ мѣстнѣ адвокатъ, за когото спомънуваше мѣстната пачавра, че билъ се кукунивалъ на 25 год. юбелей на Василь Левски, и че се готвялъ да събира доброволци за Македония, да явиме на писателитѣ около пачаврата Бдителъ, че имъ испраща своето прѣзрѣние. За Македония или за Сърбия, той не мисли и не желае да ходи вече, защото е билъ еднѣжъ въ Сърбия прѣзъ 1876 г. въ четитѣ и въ опълчението прѣзъ 1877 г. гдѣто като българинъ е заслужилъ за отечеството си толкова, колкото събрани въ купъ всички мѣстни казълбаши Стамболисти, заедно съ *тханитѣ*, не могатъ му поле вода. Панахидата не е направена на този юбелейнъ празникъ отъ други, а отъ опълченското дружество, на което Г. Доковъ, за голѣмо съжеление на бдителитѣ; е билъ прѣдседателъ. Бѣгали сж може би, но не други, освѣнъ тѣзи, които ги е било срамъ отъ поборницитѣ, които носихъ лика на Василя Левски, когато на слѣдницитѣ на търновския интендантѣ стоехъ на страна като пуяци. Още не ги е срамъ, а подигатъ въпроси, за които най малко право иматъ тукашнитѣ Стамболисти — до завчерашни Цанковисти. Мерзавци — Лихвари.

Нѣколко броя нарѣдъ Бдителъ, постоянно хули п. еждебѣнъ приставъ М. Марчевъ, като му прѣписва качества, които не го прѣпорѣчвали: не си гледалъ работата и пр. Не искаме да ставаме защитникъ на длѣжностно лице, защото то само трѣбва да се защити, но колкото се отнася до насъ, че билъ ни агентъ, имае честь да явиме, че приставъ, който ще и да бжде, не е длѣженъ да дава обявленията си въ рѣцѣтѣ на спекулантитѣ, да се носѣтъ по редакциитѣ и да правѣтъ пазарлжци, колко ще земешъ, нати толкова, а ми дай квитанция за повече, както това правятъ тѣзи, които посѣтъ обявленията си у „Бдителъ“. На какво законно основание може да се обвини пристава, че искалъ за обявленията да му се внасѣтъ, когато никадѣ въ закона не му се дава право да врѣчва официални книжа въ чужди рѣцѣ. Защо това не става и съ онѣзи пращани въ „Дър. Вѣст.“ послѣ, какъ така единъ приставъ ще прѣдпочита вѣстникъ, който го е срамъ да каже по калко земъ за обявление, а по *сиоразумение*, а дава квитанция въ ущърбъ интереситѣ на длѣжницитѣ. Това не е ли стамболовщина. Ние разбираме закона така, че длѣжностното лице — Пристава трѣбва да събира суммата и да я праща въ адм. на вѣстника, както го задѣл-

жава закона. Ако не бѣше това, то Бдителчето не щѣше да обели и жбѣ. Защо не дигнѣ врява и срѣшу другитѣ? Кое дѣло не е изпълнилъ Марчевъ, та сж се провикнали толкова срѣшу му. Ако има участѣкъ, който да е утрупанъ и постоянно да се утрупва, то е именно III участ. Нека се развѣнжѣтъ и ние върваме, че всичко ще да се уравни и нашъ Иоло ще да млѣкне.

Спорѣдъ както се учиме редакцията на Б. получила увѣдомление, че гарата щѣла да остане при гробищата. Съ това ще се свърши алармата. Нашето мнѣние не ще се изпълни. Здравие, не ще се сърдиме.

На мѣсто Г. Д-ръ Зембилевъ, е назначенъ въ 4 полкъ за лѣкаръ Г. Д-ръ Янко Аргиролу, който е поелъ службата.

Г. Капитанъ Шамутковъ отъ 16 полкъ се прикомандирува въ щаба на полка, а на негово мѣсто е проведенъ Г. Капитанъ Теофановъ отъ 3 полкъ, който е поелъ вече службата си.

Отъ музикалната вечеринка, която се даде на 7 т. м. вечеръта за въ полза на избѣгалитѣ изъ турско македонци българи е събрано 547.10 лева приходъ. Имало е 146.40 л. расходъ. Чиста печалба остава 400.70 лева, която сумма ще се испрати на върх. македонски комитетъ въ София.

ВЖТРЪШЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Отъ Никополъ ни съобщаватъ, че не било вѣрно, гдѣто Г. Н. Мариновъ, не билъ земалъ състрадално участие по Турско—Тръстенишката катастрофа. Напротивъ по негова инициатива е станало събрание за събиране помощи. Ние земеме бѣлѣжка отъ това съобщение.

Спорѣдъ „Дун. Извѣстия“ нашитѣ съсѣди Никополчени, държали митингъ прѣди нѣкой день, въ който молили Министерството, да напустило мисълта си да копува врѣменно построената желѣзница Сомовитъ — Ясень, защото съ това щѣло да се съсипе въ бждѣще единъ старъ градъ, който ималъ най голѣми преимущества за търговия съ съсѣднитѣ си окржжия. Ние върваме на съсѣдитѣ си въ всичко, но не можеме се съгласи въ: първо, че Никополъ ималъ удобствата за стоварище на храни, когато въ него неможѣтъ се обърна 20 кола, и второ, ако би се купила тѣзи линия, то самото ѣ положение рано или късно ще застави което и да би било правителство да купи или направи нова линия до Дунава. Нека не мислѣтъ нашитѣ съсѣди, че толкова горѣщо желание имали *умразнитѣ* нѣколко *саекуланти* житари отъ Плъвенъ. Тѣзи, за които никополчени мислѣтъ, че иматъ горѣщо желание да остане тази линия, вѣкога ще печелѣтъ, било да има тази линия, било да я нѣма. Но да се прѣдполага, че Никополъ ще се подигне при това си положение, когато не е кадхренъ да си поправи едно шосе въ разстояние на 20 години врѣме, това не само не ни се вѣрва, но и ще бжде малко смѣшно. Никопол-

чени ще направѣтъ, ако добрѣ се грижатъ и трудѣтъ колкото може по скоро да се съединятъ съ Плъвенъ, гдѣто е тѣхния поминѣкъ и бждѣще на градеца имъ. Ако Никополчени си изучатъ по добрѣ условията, спорѣдъ насъ, щѣхъ да дѣйствуватъ да се свържи Плъвенъ съ Никополъ прѣзъ Сомовитъ, което ще бжде най доброто въ вѣско отношение. И ние не искаме да се съспива единъ старъ градъ като Никополъ, но да жертвуваме интереса на цѣлъ окржгъ, за Никополскитѣ каманаци, то нека ни простѣтъ драгитѣ ни съсѣди, ако и да правятъ митинги. Мислиме, че сме се разбрали. Свищовъ не може да Ви помогни, не сте ли разбрали още!

Въ с. Българско Сливово е съставено читалище „Възраждане“, цѣльта на което е умствено и нравствено развитие на селенитѣ.

Г. К. въ с. Од. неже можеме да помѣстимъ и двѣтѣ, понеже мислиме, че съ първитѣ двѣ обнародвани въ поминалий брой е свършенъ въпроса. Ако желае да платите спорѣдъ таксата, тогава да. Частнитѣ въпроси, не ни интересува, както и читателитѣ.

Въ с. Орѣховица—Плъвенско, е починалъ единъ отъ старитѣ поборници опълченци на име **Кръстю Тодоровъ** въ крайна сиромашия. Въ продължение на 13 мѣсеца умирѣтъ четворица.

Скромнѣнъ празникъ. На 17 т. м. Панагюрци по случай двадесетъ годишната отъ смъртъта на съотечественника имъ Нешо Бончевъ, другаръ на Жинзифова, Л. Каравелова въ списванието на „Братски трудъ“ и прѣводача на „Тарасъ Булба“, сж отдали приличнитѣ почести къмъ памятьта на своя заслужилъ на народа си съотечественникъ. Инициативата на Панагюрци заслужва вѣвка похвала.

ИНДУСТРИЯ, ТЪРГОВИЯ И ЗЕМЛЕДѢЛИЕ.

Нучаваме се, че настоятелството на Плъвенското ботушарско дружество „Братско Съгласие“ вземало рѣшение, съ което задѣлжава всичкитѣ си акционери да не пазарѣтъ отъ никадѣ другадѣ стоки, освѣнъ отъ контората на дружеството. До колкото знаемъ никдѣ въ устава на това дружество не фигурира членъ съ подобно съдържание. Въ фактъ е, че настоятелството си присвоява правото да глобява ония свои членове, които намиратъ по добра смѣтка да пазарѣтъ стоки отъ другадѣ; било отъ града, било отъ съсѣднитѣ градове. Такава една намѣса на дружеството е врѣдителна за интереситѣ на самото дружество, защото за по голѣма печалба, настоятелството може да постанови да се повишатъ цѣнитѣ на стокитѣ, които се продаватъ въ контората на дружеството, а понеже членоветѣ на Дружеството сж задѣлжени да купуватъ стоки само отъ дружеството, то тѣ ще бждѣтъ принудени да качѣтъ и цѣнитѣ на изработенитѣ отъ тѣхъ вѣщи. Това ще бжде въ ущърбъ на акционеритѣ, защото ония кундурджии, които купуватъ по ефтино нужнитѣ материали, ще можѣтъ да продаватъ изработенитѣ отъ тѣхъ вѣщи съ по износни цѣни и съ това ще конкуриратъ акционеритѣ.

Цѣльта на дружеството, до колкото знаемъ, е да продава по ефтино стоки на акционеритѣ и като прави по този начинъ по-голѣмъ оборотъ, да добива по добри печалби. Отъ това се постига двойна печалба: едно

— Влечуговъ—каза му тихо разводѣния офицеръ—ще внимаващъ добрѣ, никого нѣма да пуцашъ ни да излѣзе, ни да влѣзе въ палата, ако нѣкой се опита, то стрѣляй или съ щика . . . . . Паралота знаешъ?

— Тѣй вѣрно, Господинъ Поручикъ.
— Добрѣ . . . . . Тая нощъ ще бжде велика за България . . . . . тя ще се отърве отъ нѣмеца . . . . .

При тия думи на поручика за Станоя всичко стана ясно . . . . . Да, ще махнатъ Батемберга, това той подосѣщане, огаждаше и ето защо не стѣрже и доста силно извика . . . . . Долу швабата Батембергъ . . . . .

— Тсссс . . . . . прѣкъсна го офицера, — още е рано и се вмкна въ двореца . . . . .
Станой остана самъ.

Града е тихъ, като че най безмѣтежна нощъ царува надъ него. Само отъ палата достига единъ, въ началото, тихъ шумъ, не увѣрени глъчки, но шума се усилваше, гърмежъ . . . . . единъ, два три . . . . . по на често и изведнѣжъ . . . . . да живѣе България, доло Батембергъ се пронесе и зацѣпи въздуха на нищо на подозирающата София.

И тоя викъ и тоя гърмежъ не престана . . . . . Вика и Станой . . . . .

* * *
По пхтя отъ къмъ Св. София идеше човѣкъ; той трѣбваше да мине край Станоя.

Това бѣше тъкмо въ началото на викѣтъ . . . . .
— Стой — извика Станой.

Човѣка не спрѣ.
— Стой, — повтори Станой; още едно „стой“

ПОДЛИСТНИКЪ

Една малка перспектива.

Всичко проживяно въ тоя, имѣющъ всичко съблазняюще младежа, градъ, мжтно прѣминаваше прѣзъ главата на довчерашня ученикъ, постояненъ бѣглець отъ Пловдивския пансионъ, вѣченъ посѣтителъ на тепетата и идеаленъ запачъ на гъркинскитѣ чулюликания — Станой Влечуговъ.

Той каза збогомъ на всичко, съ което Пловдивъ плѣни човѣка, завладява младежа.

Младѣ още, едвамъ, едвамъ почти бѣзцвѣтенъ махъ обрисувалъ зоната на мустачетата му, образующи гънка на смуглочервеникавото лице на тоя грѣтъ отъ божиеото слънце срѣднгорець, буйността и младежката увлекателност на когото бѣ достигнала почтенна степенъ по градусна мѣрка, благодарение на тепетата и гѣвко-подвижнитѣ шийки на Пловдивскитѣ гъркини, тѣй много дружелюбни къмъ варварчетата—момчети. Па и нѣмаши ли що да прѣкарва Станой прѣзъ умъ? И другари и закачки и най сѣтне всичко онова, което ставаше въ пансиона, гдѣто той, като постояненъ бърборко заемаше видно мѣсто, зарадъ което много пхти пѣкъ бѣ принуденъ да лавира и сваля другиму причинитѣ на всички по неговъ вотъ сторени золуми, нѣщо което се развива, расте и стана по подирѣ, като веченъ другаръ на Станойча, като отражение на прозвището му Влечуговъ въ вѣтрѣшня му миръ, за пълна хармоничност на духъ и име.

Той напуцаше буйния Пловдивъ и съ китка на гърди и опита съ сърма кърпа въ джобъ и съпожелание „сте те цакамъ“ отъ Зойчито, Станойчо, както го тя наричаше, отиваше за въ София да удовлетвори стрѣмлението си, да постигне онова, което влѣнуваше и него и Зойчито, на най подирѣ да се изпълни желанието и на Зойкината майка да види обичното си кефалче да стане офицеръ, т. е., спорѣдъ нѣйнитѣ понятия, да влѣзе въ срѣда, която би отнела неблагогодната мизантра на тия варвари и тѣпоглави кефали.

Да, той отиваше въ София.

Младежъ!

Военното училище бѣ неговия идеалъ.

* * *

Отдавна засѣднѣ августовото слънце.

Нощъ . . . . . Всичко като че е въ обикновения акордъ на живота на нашата още не сформирована Столица, мѣсто на вѣской прѣдприемчивъ спекулантъ, на вѣской мъжъ или жена, готови даже тѣлото си, за земно благо да дадѣтъ . . . . .

Въ военното училище тихо, безъ шумъ, безъ глъчка се дига бждѣцето офицерство . . . . . тревога . . . . . тиха, глуха . . . . . заповѣдта е дадена . . . . .

Тихо мирно трѣгна младежта къмъ палата . . . . . Станой е сжщо тамъ . . . . . Той е хитръ, усѣщаше че нѣщо велико има да стане, нѣщо не-обикновено . . . . . да, той виждаше, че нѣщо има да става.

Станой бѣ поставенъ на часи отъ задната страна на палата.

акциите се увеличават, а от друга страна се дава възможност на самите акционери да купуват по ефтини материали, та да могат и тѣ, като продават изработените вещи съ цѣни, по каквито всички продават или съ 5% по долъ отъ не акционерите, да добиватъ ползи, каквито добиватъ всички други. Така разбираме ний цѣлата на дружеството, а не последното да печели на сметъ на акционерите. Нека дружеството се постарее да намали цѣните на материалите, които то купува en gros и съ това застави своите акционери да не купуватъ отъ другадѣ стоки, освѣн отъ дружеството. Ний мислимъ, че съ подобни заприщавания се убива престижа на дружеството, защото се дава възможност на членовете да мислятъ, че тѣ работятъ подъ контролъ, а и въ самия търговски законъ чл. 175 е казано: „акционерите не сж длъжни да съдѣйствуватъ на цѣлата на дружеството съ друго, освѣн да заплатятъ номиналната стойност на акциите по начинъ прѣвиденъ въ устава“. Печалбата си е на акционерите, нъ не всеки има еднакво число акции и слѣдователно не всеки ще е съгласенъ да купува скъпи стоки, когато отъ другадѣ въ града ще може да купи скъпите стоки, ако не съ 5 или 6%, то поне съ 3 или 4%. Ний обръщаме вниманието на самите акционери върху това, защото едно дружество не може да монополизира една такава търговия, а и на надлежното управление да се заинтересува и провѣри това.

Земледѣлчески курсове. Земледѣлческия съвѣтъ при министерството на търговията и земледѣлието е рѣшилъ да отвори прѣвъ тази година нѣколко практически курса, съ цѣлъ да обучава земледѣлците. Ще се отворятъ: По 1 курсъ за градинарството и пчеларството въ Пловдивъ и Кюстендилъ; 1 курсъ за пчеларството въ Пирдопъ; по 1 курсъ за садението на американски лози въ Видинъ, Ломъ и Ловечъ; 1 курсъ за копринарство при копринарското завѣдение въ Враца и 1 курсъ по винарството при винарското училище въ Плъвенъ. Всеки курсъ ще трае отъ 10 до 15 дена. Освѣнъ тѣзи курсове ще се държатъ на нѣкои мѣста двудневни скаски за срѣдствата противъ *аерноспората* тѣхните употребления и употреблението на нужните църкала.

Единъ въртящъ се дворецъ. Както прѣвъ миналото всемирно изложение въ Парижъ имаше нѣщо необикновено, именно Айфеловата кула, или пъкъ въ Чикаго гиганското въртяще се колело, тъй и прѣвъ идущето всемирно изложение въ Парижъ ще има единъ „въртящъ се дворецъ“. Този дворецъ щѣлъ да бѣде шестожъленъ и 105 метра високъ, распрѣдѣленъ на 25 етажа. Цѣлиятъ дворецъ ще бѣде покритъ съ стъкло, никелъ и алуминий и ще се освѣтлява отъ 20.000 малки и 2.000 голѣми електрически ламби, които ще бѣдѣтъ така поставени, што да могатъ ефектно да освѣтляватъ всичките кубета, колони, балкони, статуи и т. н. Въ най-долния етажъ ще има една музика отъ 64 звънца, както и единъ огроменъ оркестрионъ. Цѣлото здание ще се върти чрѣвъ хидравлически машини, и то въ единъ часъ ще прави едно обращение, тъй што посетителите на този дворецъ ще могатъ да се наслаждаватъ отъ великолѣпната панорама на изложението и на града, безъ да ставатъ отъ мѣстото си.

Станой дигна пушката и човѣка се катурна.
— Така, кази — си Станой и викна: — Долу Батембергъ, долуу! . . . и се приседали и съвикъ и гърмежъ къмъ общо разбуждающия Софиата гвалтъ.
Прострелний се оказа само раненъ. Нѣкой си докторъ или аптекаръ Срѣбърници . . . .
* * *
Станой се върна отъ Рени. Той бѣ гордъ . . . Той казваше — азъ съмъ патриотъ . . . . долу вашите нѣмци . . . да живѣе Россия, да живѣе България.

* * *
Станой е вече мжжъ . . . . Почти бѣзцвѣтния мжжъ се обхрна въ ражеви влакна, които рѣдовно оправени подъ носа и старателно подстригани и счесвани по около челостите и брадата, даваха горделивата стойка на благородната Станоева вънкашностъ.

Станой бѣше напрѣдналъ.
Той бѣ капитанъ въ мѣстния гарнизонъ.
Официално казваха му капитанъ Влечуговъ, а приятелски Станойаа . . . .

Той служеше . . . . служеше мирно, тихо и още по мирно и тихо дочакваше 30, 31 и веднѣжъ въ годината 28 или 29 число за да прояви патриотизма си и помечтае за записване въ реда на борците и за мааакедоонияя . . . .

Той мислише . . . . Че кой не мисли? Та той мислише че си е добръ, па си понамигваше и си казваше: „я бѣ Стойчо, я си гледай работа,“ и

ИЗЪ ВѢСТНИЦИТЪ.

Министерството на Народното Просвѣщение е извѣстило напоследъкъ, че саморжния ржкописъ на Паисиевия „Царственникъ“ се намиралъ у г. Кръстевича. То се отнесло чрѣвъ Негово Блаженство Екзарха до г. Кръстевича съ молба да подари ржкописа на Народната Библиотека въ София. Г. Кръстевичъ съ готовност се е съгласилъ на това и е прѣдалъ ржкописа въ Екзархията. Не можемъ да не искажемъ най-гореща благодарностъ за това на г. Кръстевича, който доставява на Народната Библиотека единъ такъвъ цѣненъ паметникъ. Не знаемъ да ли нѣкой до сега е писалъ за съществуването на саморжния ржкописъ на Паисиевата история. Нашия книжовенъ свѣтъ трѣбва да ликува за това откритие.

„Истокъ“
Руските вѣстници пишатъ твърдѣ симпатично за българския князь поради приближаване датата на пристиганieto му въ Петербургъ. Слухове даже имало, че той щѣлъ да бѣде придружаванъ и отъ г. Стоилова.

„Отзивъ“
Русский Добровольный Флотъ въ Бургаъ. До колко свѣденията ни сж вѣрни Софийския търговецъ—Комиссионеръ П. Киселовъ се е споразумѣлъ съ управлението на „Русский Добровольный Флотъ“, штоо параходите, които извършватъ съобщението между Одесса и Владивостокъ да се отбиватъ и въ Бургаъ. Ще се отбиватъ само параходите, които идатъ отъ Владивостокъ, срѣщу което ще получаватъ отъ г. Киселова по 3 1/2 английски лири за всеко пушание на котва. Г. Киселовъ се задължилъ освѣнъ това да купува прѣвъ годината едно извѣстно количество чай идящъ направо отъ Китай, като по този начинъ искалъ да хване въ своите ржци цѣлия вносъ на „Руски“ чай въ България.

„Бюлетинъ“
Отваряние на навигацията по дунава. Тривото ц. кр. австрийско параходно дружество ще започне навигацията по Дунава на 19 Февруарий 3 (Мартъ) т. г. Тръгването отъ Туринъ-Северинъ за Галацъ ще стане всеки понедедникъ, четвъртъкъ и сѣбота въ 7 часа вечерята, а отъ Галацъ за Туринъ-Северинъ всека недѣля, вторникъ и четвъртъкъ въ 8 часа вечерята. Подробни пѣтни расписания ще излъжатъ тѣзи дни.

„Б. Т. Вѣстникъ“
ИЗЪ ДОПИСКИТЕ НИ

Отпразднуванетоъ 25 годишнината отъ смъртта на Д. Василь Левски.

Възванието на Софийския комитетъ по отпразднуванетоъ на 25 год. отъ смъртта на В. Левски, прѣснж втора лжчезарна Паисиева искра въ всичките крайща на милото ни Отечество. На всекъдѣ заброди мисълта за по блѣскавото отпразднувание деньтъ 6-ий Февруар. день, въ когото неуморимий за Българската свобода труже-

съ едно „хмъ“ искривеше око и се поддаваше на общото и се кажеше: „долу Россия“ . . . .

Сега той не е младъ.
Той мразеше тия, съ които викаше „долу Батембергъ“. И защо да ги не мрази. Всички ги мразятъ.

Бѣгълците си идятъ.
— Станой — закачи поручикъ Ангеларий, роднина Станоева, — идятъ си.

— Кой?
— Емигрантите.
— Добрѣ дошле! 30^{сти} ли сме?

* * *
Капитанъ Влечуговъ е практиченъ. Той не ходи всекъдѣ. Нъ само, тамъ гдѣто е най-близкото началство.

По близкото до началството, се си е по добръ. И служи си Станоя и заедно съ началството си вика: „долу Россия“ и всеко 30 и 31 число, пита съ усмивка Ангелария „30^{сти} ли сме?“

* * *
За сега той посѣщава само Дебелковото кафене, гдѣто играе табла и расправя палаври за Пловдивскитѣ тепета, салаши, копривщенския кашкавалъ и за лебедовото вратче на Зойчито и за луничката тжко на трапчинката до устницата ѝ.

Въ къщи той си е спокоенъ. Писалъ е писмо въ Софията. Поздравилъ е съ добръ дошелъ единъ отъ голѣмитѣ емигранти и съ абсолютно спокойствие пита Ангелария: „30^{сти} ли сме?“

Патимовъ.

пецъ — Левски, се е простилъ веднѣжъ за вижги съ родители и приятели, нъ само физически, защото и сега той живѣе душевно.

Въ града ни се избра единъ комитетъ, който да се грижи съ приготвянето на програмата и всички др. нѣща за прѣвъ деньтъ 6-ий Февруарий.

Програмата за отпразднуванетоъ на 6/II бѣ изработена, наредена отъ последний съ особена акуратностъ и съобразителностъ.

Споредъ нежъ сутринята на 6-ий въ 8 1/2 ч. се започихъ папахидата въ Харманската църква въ присѣтствието на митрополита Максимъ. Слѣдъ свършванетоъ на която поменатий откри съ една жива прочувствена речъ една отъ ония страници отъ мнжлото на покойника Левски, която съставляваше неговий животъ като духовно лице, а послѣ дѣецъ за свободата на народа, революционеръ, политиканъ, патриотъ и др. Съ прочувственитѣ си думи распали сърдцата на присѣтствущитѣ, растревожи духътъ имъ, повдигна патриотическото имъ чувство и искаше дѣйствително да оправдае туй: „че не се гаси туй, що не гасне, не се убива туй, що не мрѣ“, — фрази които се цитирахъ въ рѣчта му по адресъ на Левски. Той, Ораторътъ, не можеше да не възхвалява дѣлата на покойния духовникъ, който макаръ и подъ черното расо, е съумѣлъ да върши велики подвизи, достойни за всеко перо, подвизи за подражание и назидание.

Той нѣмаше думи, съ които да обрисова по пълна перепективата за покойника — дякона. Името дяконъ се цѣнѣше високо и приятно звѣнтѣше въ устата на оратора, който дохождаше въ екстазъ, особено като виждаше, че пламенната идея е намирала приемъ въ лицето на заспалото тогавашно духовенство.

Рѣчта му се свърши доста впечатлително, която остави живи слѣди. Слѣдъ това шествието отиде на Табашкия площадъ. Тукъ единъ гражданинъ описа домашното родителско положение, и обстановка на Левски, което описание прѣдаде още по почитателно мѣсто на дѣца въ реда на политическите работници. Присѣтствущитѣ разбраха и происхождението на прикачений му епитетъ „Левски“

Шествието посѣти оная къща въ която Левски съ другарите си е държалъ тайните си събрания. Особена бѣ гледката съ присѣтствието на единъ отъ тогавашнитѣ съучастници — Д. Пшковъ, който погълваше празднината, която се чувствуваше едвѣмъ задоволително. И най послѣ и тукъ се искавахъ нѣколко думи за тайните планове на револ. комитетъ, който е лѣялъ куршуми въ тая къща. И слѣдъ всечко това се достигна до оная улица, прѣвъ която Левски приживѣ е кръстосвалъ най много. Тукъ се откри надписа — Василь Левски, по името на който се назова. Вечерята на 6/II се даде въ салона на окр. здание Литерат. Музикал. вечеринка.

Молъ, Г-не Редакторе, дайте мѣсто на тѣзи ми редовце.

гр. Ловечъ, 10 Февруарий 1898 г. Чоковъ

Уважаемий Господине Редакторе,
Молъ Ви помѣстете въ единъ брой на почитаемий Ви вѣстникъ „Плъвенски гласъ“ слѣдущето:

Който е прѣминалъ прѣвъ градътъ Ловечъ, несъмнено е заблѣжилъ нѣщо странно, което, може би, въ другий градъ не съществува. Думата ми е за моста надъ рѣката Осъмъ, който съединява двѣтѣ половини на градътъ и който носи отъ горѣ си около 40 дюкенчетата. Азъ нѣма тукъ да се впушамъ въ описанието на самия мостъ, а ще сж спрж — върху това, което ме е накарало да напишж настоящето, а именно: — дюкенчетата.

Дюкенчетата, които покриватъ моста, сж расположени отъ двѣтѣ му страни и сж притежание на общината, която ги дава подъ наемъ на разни занаятчий. Тѣзи занаятчий държатъ при себе си по нѣколко калфи и чираци, които работятъ по слѣдущитѣ удобства: седнали турски на пода, който е посланъ съ едно чулче и прошаренъ съ цукпатини; поставили отъ прѣди си единъ маггалъ съ 100 драма огнь, който огрѣва освѣнъ тѣхъ и цѣлий мостъ, тъй като дюкенчетата отъ прѣдъ сж отворени и на това отъ горѣ задъ тѣхъ е пъкъ вънкашната стѣна на дюкенчето, която е сжщо, като пода прошарена съ цукпатини. Сега тъй поставенъ работникътъ, е длъженъ да работи по цѣлъ день, а по нѣкога и ноцѣ на ламба. Ако бихте минали лѣтно врѣме прѣвъ моста, то вървамъ, че щѣхте да завидите на тѣзи работ-

